

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra MENNESKET OG DIGTEREN

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen07val-shoot-idm139805818969216.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

Ingen kan forresten gætte, hvor af Lykke jeg var vild,
i det Aar da alle Bælter lagde til.

Det var ikke Holla Hej, Spjæt og Spring paa Alfarvej,
det var ikke Sus og Dus. Jeg var stille som en Mus,
men jeg fejred tavse Fester i mit dødsensstille Hus.
Og det klang af altings Øde, og mit Hjerte havde Møde
med de tusind Ting, som blomstrede og døde.

41 Frøken Nenny, ung og prud, elsked mig, da Vaar sprang ud,
elsked mig i Somrens Ild, mjørdurtfin og valmuvid,
og hun gik med mig i Solen med sin røde Parasol
paa den grønne Fæstningsvold,
og hun trodsed Tjørn og Tidsler, stundum med en Rift i Kjolen.
Og hun sov til Middag med mig i en Bygmark midt i Solen
bag sin røde Parasol.
Aah hun kyssed mig med Vold, men med Dyden i Behold
og de Hensyn, som en Dame skylder Kjolen.

Det var først i Juli Maaned, Somrens sødeste Sæson,
alle Markens Ærteblomster sprang i hvide Pantalons.
Jeg begreb, hun vilde sluttes i mit Favntag tæt, saa tæt,
kunde ikke blive træt.

Jeg forstod hun vilde knuses, aah hun var saa skør og let,
jeg forstod, hun vilde knuses, men vi skulde begge knuses.

Og hun vilde aldrig give mig lidt mere end min Ret.
Nej hun vilde bare hvile i min Favn saa hedt og tæt,
men hun vilde intet give, som var mere end min Ret.
Naar hun trykked sig og drog sig mod min Favn saa ømt og hedt,
var der straalende Minutter, hvor vi følte, vi blev eet,
og vi saa den gyldne Lykke, aah der manglede saa lidt.

Lige før September mejed man de sidste Hvedestraa.
Alle hvide Ærteblomster blev til Bælge, grove, graa!
Men min smukke Piges Uskyld stod i Blomst i god Behold,
og hun sov til Middag med mig bag den røde Parasol.

Ak i mangan Mark med Havre eller Hvede, Byg og Rug
kyssed jeg i denne favre Sommer Frøknens Mund i Smug,
snart i Byg og snart i Havre, snart i Rug,
snart ved Middag, snart ved Davre efter landligt Agerbrug.
Og hun følte sig saa let! og jeg følte, jeg var slet.

42

Jeg forstod den stakkels Pige havde Ret, mangfoldig Ret,
naar hun dog ej vilde knuses, skønt det kunde ske saa let,
og jeg kunde stundum angre, at jeg - mod min Vilje - var saa slet.
Naar det unge Legem hvilte mod min Favn saa kækt og hedt,
aah der manglede saa lidt!
var der straalende Minutter, da vi følte os som eet.

Det var hen paa Eftersomren i den sødeste Sæson,
selv om Markens Ærteblomster ikke mer bar Pantalons.
Men naar vore Læber skiltes, var der bagest i min Sjæl
Død og Liglugt af et Aadsel, der var frosset til en Pæl,
og jeg aned det saa bittert, (alt blev kvalmende og hedt)
at min Fryd ved Livets Blomster og min Sjæl ej mer var eet.

Og da Somrens Støv af Mjørdurt og dens Rugaks var forbi,
alle Glæder lagt i Hi,
det var sildig i September, skummel Aften Klokken ti,
mødtes vi et Sted i Byen, i en Stue denne Gang,
for at skilles, men hun holdt mig, holdt mig fast med kærlig Tvang.
Og det sidste Ord hun sagde, som blev talet blandt os to,
var et Ord, som kom for silde og var ikke til at tro.

Men jeg vidste det tilforn, at det hele var forbi,
var jeg bleven der den Aften i September Klokken ti -
at jeg havde kun begyndt paa en Ting, der var forbi.